

Samuelis Battierii observationes in varias Euripidis tragoedias

Autor(en): **Battier, Samuel**

Objektyp: **Article**

Zeitschrift: **Museum Helveticum ad juvandas literas in publicos usus apertum**

Band (Jahr): - **(1751)**

Heft 22

PDF erstellt am: **05.07.2024**

Persistenter Link: <https://doi.org/10.5169/seals-394695>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Inhalten der Zeitschriften. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern.

Die auf der Plattform e-periodica veröffentlichten Dokumente stehen für nicht-kommerzielle Zwecke in Lehre und Forschung sowie für die private Nutzung frei zur Verfügung. Einzelne Dateien oder Ausdrucke aus diesem Angebot können zusammen mit diesen Nutzungsbedingungen und den korrekten Herkunftsbezeichnungen weitergegeben werden.

Das Veröffentlichen von Bildern in Print- und Online-Publikationen ist nur mit vorheriger Genehmigung der Rechteinhaber erlaubt. Die systematische Speicherung von Teilen des elektronischen Angebots auf anderen Servern bedarf ebenfalls des schriftlichen Einverständnisses der Rechteinhaber.

Haftungsausschluss

Alle Angaben erfolgen ohne Gewähr für Vollständigkeit oder Richtigkeit. Es wird keine Haftung übernommen für Schäden durch die Verwendung von Informationen aus diesem Online-Angebot oder durch das Fehlen von Informationen. Dies gilt auch für Inhalte Dritter, die über dieses Angebot zugänglich sind.

SAMUELIS BATTIERII
OBSERVATIONES

in varias EURIPIDIS Tragedias.

Med. V. 11.

- - - Ἀνδάνεσσα

Φυγῆ πολίων, ὧν ἀφίκετο χθόνα.

Canterus testatur, se versum posteriorem emendasse *Nov. Lect. l. II. c. 21.* (*) Scholiastes: τὸ δὲ ἀνδάνεσσα.) ὀρθῆ ἀντὶ δολικῆς, ἀντὶ τῆ ἀνδανέσσης. Quænam sit Canteri emendatio nescio: ego puto in φυγῆ latere mendum, & scribi debere:

Ψυχῆ πολίων. - - -

Ib. V. 21.

- - - ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς.

Πίσιν μεγ. - - -

Jo. Clericus *Biblioth. Choisie T. XI. p. 281.* legere vellet: - - - δεξιᾶς Πίσιν μ. - - - *prædicat dextrâ porrectâ Fidem maximam.* Ita ut sit δεξιᾶς cas. gign. & virg. sublata, sed nihil videtur mutandum.

V. 88.

Ἐι τὰς δὲ γ' εὐνῆς - - -

Jo.

(*) Canterus legendum putat vel Φυγῆ vel ψυχῆ.

Jo. Clericus ib. p. 282. sic vertendum existimat:
*Quid si & nuptiarum causa hos non amat pater? quod
 non est repudiandum.*

V. 90.

Σύθ' ὡς μάλισα - - -

Melius scribitur: Σὺ δ' ὡς μ. - - -

V. 94.

- - - πρὶν κατασκῆψαί τινα.

Forte legendum: *τινί· priusquam in aliquem impo-
 zium fecerit.*

V. 105.

Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος ἔισω.

Scribendum est:

Ἴτε νυν, χωρεῖθ' - - -

Ut *νυν* non sit adverbium vel ἐπίρρημα, sed σύν-
 δεσμος παραπληρωματικός, quæ vocula ἐγκλίνειται,
 & idem valet quod δὴ, de qua particula vide
Varinum.

V. 106.

Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον.

Canterus monet, legendum videri αἰρόμενον. Sed
 causam non video, cur ἐξαιρόμενον mutetur, sic
 enim versus est anapæsticus ὑπερκατάληκτος εἰς συλ-
 λαβὴν, tres primi pedes erunt spondæi, quartus
 dactylus, & syllaba restans.

V.

V. 107.

- - - ὡς τάχ' ἀνάψει.

Scholiasles monet etiam pro ἀνάψει legi ἀνάξει, quasi ἄνω ἄξει, εἰς ὕψος ἀναλείνει. ὃ ἐστὶν αὐξήσει τὸν θυμόν. Magis vero placet ἀνάψει.

V. 108.

- - - τί ποῖ ἐργάσειαι

Μογαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος

Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.

Post ἐργάσειαι punctum interrogationis signum est ponendum, dein subintelligitur ἐστὶ, & sensus est: *Animus magnus malis vexatus, non facile placatur, & ad quietem se dat.*

V. 119.

Ὀλίγα & πολλὰ hic more Græcorum loco adverbiorum posita sunt, ὀλίγα est idem hic quod raro, vel parum, & πολλὰ sæpe, multum, secundum meam interpretationem etiam Scholiasles aliquid olfecit, quando post falsam explicationem aliam ita loquitur: Δύναται δὲ τὸ ὀλίγ' ἀρχόμενοι, ἀντὶ τῆς ἐδ' ὅλως ἀρχόμενοι, ἀλλ' εἰς τὸ ἐναντίον, αὐτοὶ πολλῶ (πολλὰ scilicet) κρατεῖντες. πέφυκε δ' ἰξυσία ἰπείκειν αἰεὶ τοῖς ἀνθρώποις τὸν λογισμόν.

V. 136.

Ἴουδὲ συνήδομαι γύναι

Ἰαλγεσι δώματός.

Existimo γύναι e versu esse ejiciendum, sine eo enim omnia plana sunt, & versus ex duobus dactylis constabit.

V. 138.

Ἐπεὶ μὴ φίλα κέραιαι.

Hoc κέραιαι mihi hic suspectum est, malim pro eo ponere: κέραιαι, quod est τέλεσθαι. Scholiast. Ἐπεὶ μοι φίλον.) τὸ οἶκημα φησὶ τέλεσθαι ἐμοὶ φίλον οἶον ὑπάρχει. Quamvis lectionem, ut mihi videtur, falsam secutus fuerit Scholiastes, tamen exin conjici posse puto, κέραιαι eum legisse.

V. 140.

Ὁ μὲν γὰρ ἔχει δ. - - -

Istud δ hic cum sit pronomen accentu debet notari, positum enim pro ἔτος δ' Ἰάσων. Hinc scribe:

Ὁ μὲν γὰρ - - -

V. 141.

Ἦδ' ἐν θαλάμῳ. - - -

Scribe: Ἦ δ' - - hoc enim δ' est positum pro conjunctione δέ.

V. 148.

Ἄϊες ᾧ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ Φῶς,
Ἰαχάν, οἶαν - - -

Ex Scholiaste melius sic scribitur:

Χορ. Ἄϊες. Μῆδ. ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, καὶ Φῶς.

Χορ. Ἰαχάν, οἶαν - - -

Ut ἄϊες ἰαχάν sibi sint invicem jungenda, & reliqua intus a Medea proferantur, & V. 168. & 169.

Κλύεθ' οἶα λέγεις καὶ πιβοῦται
Θέμιν εὐκλ.

Bene nutrici Medeæ tributa jungi, quamvis quidam, ut Schol. monet, Θεμιν εὐκλ. - - - tribuant etiam Medeæ, & subintelligi velint ὄμνυμι.

V. 210.

Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ.

Λιγυρὰ potest intelligi positum pro λιγυρῶς, ut etiam interpretatur Schol. Μογερὰ vero melius ad ἄχεα spectat quam ad Medeam, sic enim versus habebit duos primos pedes proceleusmaticos, & tertium anapæstum; alias si sequaris Scholiastæ interpretationem, metrum non facile rite dispones, Schol. sic: Λιγυρὰ δ' ἄχεα.) ἀντὶ τῆς λιγυρῶς καὶ ἐξέως τὰ ἄχεα φησὶν ἢ μογερὰ Μήδεια βοᾷ.

V. 216.

Δι' ἄλλα νύχιον
Ἐφ' ἀλμυρὰν πόντιον
Κληῖδ' ἀπέρανλον.

Scholiasies: Ἐπὶ τὴν ἀλμυρὰν τῆς πόντιον κληῖδα λέγει δὲ τὸ γενόν, ὅθεν καὶ κλειδα τὸ γενόν ἐκεῖνο ὠνόμασεν· παρὰ τὸ ὡς περ κλειδα εἶναι τῆς προκειμένης πόντιον· ἀπὸ γὰρ τῆς γενῆς, ἐπὶ τὸν πόντιον ἐξίσταται.

ἄσι. Νύχιον δὲ λέγει τὸν Θεόν, ὡς ἐξῆς ἐπαύγει
 ὥσε καὶ ἄνω διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπικαλεῖσθαι
 ἢ Θέμις δὲ αὐτὴν φησὶ διὰ νυκτὸς πεφευγένας. Quid
 νύχιον hic esse possit non satis assequi ex Scholiaste
 possum, ego putarim esse corruptum, & omnino
 ponere malim pro eo νήχυλον, late fluens, ut sit:

Δι' ἄλλα νήχυλον.

V. 233.

Ἐν ᾧ γὰρ ἦν &c.

Hunc versum Canterus dicit se emendasse N. L. I.
 IV. c. XI. (*) mihi videtur sic scribi debere:

Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γινώσκων κακόν.

In quo enim erat mihi omnem (virum) cognoscere
 & deprehendere malum, i. e. quod omnis vir ma-
 lus sit.

V. 1246.

- - - μήδ' ἀναμνηθῆς τέκνων,
 ὦ φίλαθ', ὡς ἔτι κῆες. - - -

Melius videtur habere, si scribatur: Ὀυς ἔτι κῆες.
 Articuli genus respicit ita τὸ σημαίνόμενον, ut sa-
 pius fit, etiam apud Homerum Odyss. Λ. v. 90.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίης Τειρεσίαια,
 Χρύσειον σῆπλον ἔχων. - - -

ΙΠΠΟΛ.

(*) Canterus c. l. legit: Γινώσκω καλῶς.

ΙΠΠΟΛ. ΣΤΕΦΑΝ. v. 324.

Ὅου δῆθ' ἐκῆσά γ' ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.

Scaliger & Duportus probant sc̄riptionem ἐδὲ σῆ
λελ. potius punctum post τὸ ἐκῆσά γ' tollatur,
& omnia poterunt recte habere:

Ὅου δῆθ' ἐκῆσά γ' ἐν δὲ σοὶ λ. . . .

Non sane lubens in te deficiam. Et τὸ δὲ non erit
adversativum, sed idem quod δῆ· vel & scribi po-
terit:

. . . ἐκῆσά γ' ἐν γε σοὶ λ. . . .

V. 350.

. . . ἐρᾶς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τινός;

Scribo:

. . . ἐρᾶς; ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τίνος;

Amas? o filia, quænam hominum?

V. 441.

Ὅουκ ἄρα γ' ἐ δέῃ . . .

Scribo:

Ὅουκ ἄρα γε τῆ δέῃ . . .

Non sane isto opus est iis, qui amant suos vicinos.

Sic Homer, Odyss. A. v. 215.

Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τῆ ἔμμεναι. . . .

ΑΛΚ. v. 18.

Tom. VI.

Ο

Θαυεῖν

Θανῆν πρὸ κείνης, μηκέτ' εἰσορᾶν Φάος.

Scribendum vel μηδέ τ' vel μηδ' ἔτ', & insuper notandum εἰσορᾶν Φάος pro vivere eleganter positum, ita infra in Alcest. v. 691.

Χαίρεις ὄρῶν Φῶς; πατέρα δ' εἰ χαίρειν δοκεῖς;

Ita Lucian. Dial. Μενίππ. καὶ Χείρων. εἰς ἠδὲ ἦν ζῶντα ὄρῶν τὸ Φῶς; Eurip. Alcest. v. 83.

Ζῶσ' ἔτι Φῶς λεύσσει . . .

Ibid. v. 140. βλέπειν positum pro eodem, ib. v. 667.

. . . αὐγὰς εἰσορῶ. . .

V. 151.

Τί χρὴ γενέσθαι τὴν ὑπερβεβλημένην
Γυναῖκα;

Scribe: τήνδ' ὑπερβ. ne tamen conjunxeris istud τήνδ' cum ὑπερβεβλημένην. sensus est: *Quid oportet fieri illam, quæ istam superare volet mulierem? quid fieri oportet illam, quæ volet hanc superare?*

V. 276.

Ἄλλ' ἀναλόλμα.

Videtur rectius scribi:

Ἄλλ', ἀνα, τόλμα.

Sed, o regina, animum recipe.

V.

V. 810.

Ὀυκ εν. ὀθνεῖς γὰρ ἔνεκ' εὖ πάχει νεκρῶ.

Nec metrum constat, nec sensus recte habet: scribo itaque:

Ὀυκ εν. ὀθνεῖς γ' ἔνεκ' εἰ πάχει νεκρῶ.

Nequaquam (nim. dominus tuus nimis est hospitalis & comis) *siquidem patitur* & *luget saltem ob externum nec domesticum mortuum.*

ΙΚΕΤΙΑ. v. 734.

ὦ Ζεῦ, τί δῆτα τὲς ταλαιπώρες βροῖες
Φρονεῖν λέγῃσι; &c.

Canterus recte monet; scribi debere: ἃ' ὦ σὺ τυγχάνης θέλων. Versus hi proferuntur apud Laërtium l. 9. Vit. Pyrrhon. S. 71. & quidem Edit. Amstelod. sic:

Τί δῆτα τέτῃς τὲς ταλαιπώρες Φρονεῖν
βροῖες λέγῃσι; σὲ γὰρ ἐξηρήμεθα,
δρῶμεν τε τοιαῦθ' ἃ' σὺ γε τυγχάνεις θέλων.

Sed omnino scribendum apud Laërtium:

ὦ Ζεῦ τί δῆτα &c.

V. 1189.

ἔτος κύριος, τύραννος ὢν,
Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαιναῖδῶν ὀρκωμόλει.

Grotius de Jure Belli & Pacis l. II. c. XV. p. m. 263. legendum esse scribit: ὀρκωμόλειν, & jungit

cum κύριος, ὀρκωμοτεῖν, & vertit: - - - namque
is jus habet, ut civitatem foedere obstringat suo. Et
 recte.

ΙΦΙΓΕΝ. ΕΝ ΑΥΛ. v. 546.

Γαλανεία χρησάμενοι
 Μαινόμεν' ὄϊσρων, ὄϊσι δὴ
 Δίδυμ' ἔρωσ χερσοκόμας
 Τόξ' ἐνλείνεται χαρίτων·
 Τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι πόντῳ·

Post χρησάμενοι pone virgulam, & post ὄϊσρων
 punctum, pro μαινόμεν' legendum, κενοὶ μὲν, λα-
 pe enim pro se invicem ponuntur diphthongus, αι
 & vocalis ε (*) Origen. contra Cels. (vel in πρὸς
 τὸν ἐπιγεγραμμένον Κέλσῳ ἀληθῆ λόγον, ut Cod.
 Msc. Biblioth. Acad. Basil. & alii legunt melius)
 l. 2. p. Edit. Cantabrig. 69. Πλὴν καὶ κείνος καὶ διὰ
 τῶν κατὰ τὴν πρόγνωσιν ἄκων ὡσπερὶ εἰ κενὸν θεο-
 τέρας δυνάμεως ἀπεφήναί το εἶναι τὸν ἐν τοῖς παύρα-
 σιν τῶν δογματῶν λόγον, pro quo κενὸν Msc. Basil.
 Orig. cit. legit καινόν, scribe hic quoque pro ἀπε-
 φήναί το, ἀπεφήναί το, sine jota subscripto. Orig.
 l. 7. contra Cellum p. Ed. Cantabr. 340. Πρὸς
 ἐν κενὸς ψόφῳ ὀνομάτων εἰς λόγος αἰρεῖ ἀπολο-
 γήσασθαι. Msc. Basil. cit. scribit pro κενὸς, και-
 νὸς, pro αἰρεῖ autem idem recte scribit αἰρεῖ. Sic
 apud Plutarchum Συμποσ. VIII. cap. IX. p. 893.
 Ed.

(*) Exemplum hujus vide & in Auctoris Not. ad Eu-
 rip. Phoen. v. 18. ubi pro Σπᾶρε Origen. Msc. Bas. cit.
 Σπᾶραι habere testatur.

Ed. Ald. Πόθεν γε δὴ σώματι νόσημα κενόν, ἢ πάθος ὀξύγονον, pro καινόν positum est κενόν. Plato in Philebo p. 76. Edit. Lugd. Κενόν γε ὄντα πάσης Φρονήσεως· sic apud eundem in Τιμαῖο Ed. Basil. p. 482. καινὴν scribitur pro κενήν· σφίγγει πάντῃα, καὶ καινὴν χώραν ἐδεμίαν ἑᾶ λείπεσθαι. Porro scribe: - - - ὅτι δὴ - - - hinc v. 549. scribe:

Τόξ' ἐνλείνεται, χαρίτων
Τὸ μὲν - - -

Admodum vero suspicor illud χαρίτων non esse in suo loco genuino, sed scribi debere: Κενοὶ μὲν ὄψεων, ἔμλεοι δὲ χαρίτων, vel quid simile, nihil tamen statuo, conjectura tantum est; tandem locum sic scribo:

Γαλανεία χρησάμενοι,
Κενοὶ μὲν ὄψεων· ὅτι δὴ
Δίδυμ' ἔρωσ' χρυσοκόμοις
Τόξ' ἐνλείνεται, τὸ μὲν
Χαρίτων ἐπ' εὐαίωνα πτότμω.

V. 615.

Ἔμεις δὲ νεανίδασιν ἀγκάλαις ἔπι,
Δέξασθε, - - -

Varii varie scripserunt, sed nemo recte; scribe omnino:

Ἔμεις δὲ νεάνιδες νιν ἀγκάλαις ἔπι
Δέξασθε. - - alloquitur enim chorum.

V. 659.

Ἄλλως ὀλεῖ πρόθεν, ἅ με διολίσσαντ' ἔχει.

Distingue sic:

Ἄλλως ὀλεῖ, πρόθεν ἅ με - - -

V. 791.

Τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμῃς κόμῃς,
Ἔρυμα δακρυόεν τ' ἀκέσας
Πάριδος ἐλομένας, ἀπολωλιῖ;

Sic conjicio locum hunc scribendum esse:

Τίς ἄρα μ' (pro μὲ) εὐπλοκάμῃς κόμῃς,
Ἔρυμα δακρυόεν ἀπέρας.
Πάριδος ὀδυμένης, ἀπολωλιῖ;

Verbum ἀπολωλιζω potest duplicem accusativum regere: Τίς μὲ ἀπολωλιῖ εὐπλοκάμῃς κόμῃς; quis mihi capillos evellet, extrahet? dein pro ἀκέσας videtur rectius scribi ἀπέρας, spolians, privans. Denique ὀδυμένης pro ἐλομένας, etenim ἐλόμενος est exitiosus, ut Hom. Iliad. A. v. 2.

V. 875.

Φασγάνῳ λευκῆν φονεύων τὴν ταλαιπώρην δέσσην.

Scribe: - - - τῷ ταλαιπώρῃ - - - ut articulus sit in casu genitivi.

V. 884.

- - - πρόφασιν, ἢ μ' ἐκόμισ'

Malim

Malim scribere: - - - ἢ μ' ἐκόμισ' - - - quo me,
pater vid., *eduxit, adduxit?*

V. 900.

Ὅουκ ἐπαιδεθήσομαι - - -

Scribendum puto:

Ὅουκ ἔτ' αἰδεθήσομαι - - - non *amplius verebor.*

V. 1011.

Παιδάμεθ' αὐτίς παύερα. - - -

Scribendum puto potius: Πείθωμεν αὐτίς - - -

V. 1036.

Τίς ἄρ' ὑμέναιος - - -

Scribo: Τίν' ἄρ' ὑμέναιον - - - & ad sequens ἔστασαν
refertur.

V. 1038.

Συρίγγων θ' ὑπὸ καλαμόεσσαν.

Per ἀναξροφὴν scribe:

Συρίγγων θ' ὑπο - - -

V. 1291.

Μή ποτ' ὄφειλε τὸν ἀμφὶ
Βασὶ βεκόλον τραφέντ'
Ἀλέξανδρον οἰκίσαι

Videtur scribendum esse *ὀκλίσαι*, *utinam bubulcus Alexandrium non fuisset misericordia complexus, utinam non fuisset Alexandri misertus*. Nisi enim bubulcus ille Paridem expositum misericordia motus sustulisset, nunquam Helenam rapuisset. Nota quoque, quod τὸ τραφένῳ ad antecedens βεκόλον sit sumendum.

V. 1330.

Ἡ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος,
Ἡ πολύμοχθον ἀμερίων;

Malim hæc scribere sine interrogatione sic:

Ἡ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος,
Ἡ πολύμοχθον ἀμερίων.

Sane calamitosum est genus, sane calamitosum est, mortalium.

V. 1436.

Παῦσαί με, μὴ κάκιζε. - - -

Potius scribendum videtur:

Παῦσαι, μὲ μὴ κάκιζε. - - -

V. 1449.

Μήδ' ἀμφὶ κείναις μέλαινας ἐξάψη πέπλος.

Malim scribere: ἐξάψης πέπλος.

V. 1465.

ὦ τέκνον, ὄϊχῃ
 Λιπῆσαι μητέρα. - - -

Malim cum interrogatione hæc exprimere:

ὦ τέκνον, ὄϊχῃ; - - -
 Λιπῆσαι μητέρα; - - -

V. 1615.

ὦ παῖ, Θεῶν τῶ κλέμμα γέγονας;

Forſan rectius: ὦ παῖ, Θεῶν τοῦ κλ. - - - ut fit encliticum.

ΙΦΙΓΕΝ. ΕΝ ΤΑΥΡ. v. 112.

- - - πάſας προſφύροντα μηχαναίς.

Scribo: προſφύροντε in numero duali, ut de Pylade & Oreſte accipiatur.

V. 327.

Ὀυίς τὸ νῦν ὑπέκον ἤραſſεν πέτροις.

Omnino audacter ſcribe:

Ὀυθίς τὸ νῦν - - -

Tunc ruruſus illi, qui tum cedebant, jaſtabant ſαχα. Sic enim alternis illi paſtores in Pyladen & Oreſten lapides incutiebant.

V. 329.

Ὀυδείς τὰ τῆς Θεῆ θυμαί' εὐλύχει λαβών.

Omnino scribe βαλών. Nemo omnium illorum, qui quamplurimis lapidibus illos petebant, tam felix fuit, ut illos feriret.

V. 336.

Ἔυχῃ δὲ . . .

Opta. Sed videtur mihi potius ἔυχῃ esse in indicativo modo positum, non in imperativo, *optabas*, nisi forte scribi debeat ἤυχῃ ἔυχῃ tamen magis placet, cum paulo ante v. 329. εὐλύχει eodem modo ponatur.

V. 494.

Ὅδ' ἐστὶ δὴ . . .

Scribe omnino: Ὅδ' ἐστὶ τὴν δὴ . . . *ad quid? cur?*

V. 789.

Κάλλιππα δ' ὁμόσασ' . . .

Scribo: . . . ὁμόσας . . . ut de Pylade intelligatur.

V. 975.

. . . λαβών.

Omnino scribendum λακών. nam hæc scriptio de Oraculis propria est.

V. 1186.

. . . εἰς τὸ τῆς Θεῆ γ' ἐξένευσας εἰκότως.

Aliter

Aliter quam vulgo fit videtur verti debere, ~~viz~~
*quod commode in simulacrum Deæ nutum & oculum
 converterit*, ut exin posset ἀγος & piaculum ho-
 spitum deprehendere, hinc v. 1180. Thoas dicit:

Σοφὴν σ' ἔθρεψεν Ἑλλάς. - - -

Similis significatio extat quoque ibid. v. 1330.

- - - ἐξένευσ' ἀποσηῆναι - - -

Ita videtur in Evang. D. Joannis c. 5. v. 13. ἐξένευ-
 σεν ὄχλος ὄντος, explicari debere.

V. 1196.

Ὁυκὲν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλύδων;

Hæc cum interrogatione nequaquam exprimi de-
 bent, sed sic scribenda:

Ὁυκὲν πρὸς - - - κλύδων. *Nequaquam &c.*

V. 1231.

Τῶνδε, καὶ θύσωμεν - - -

Scribo per η, θήσωμεν, *si posuerimus*, etiam D.
 Paulus I. Cor. c. 9. v. 18, ἵνα ἀδάπανον θήσω &c.

V. 1232.

- - - τὰλλα δ' εἰ λέγῃς ὅμως,

Τοῖς τὰ πλείον' εἰδῶσι Θεοῖς, σοί τε σημαίνω Θεᾶ.

Scribe: Θεᾶ. Tib' o Dea viz. Diana. Hinc & ante
 Θεᾶ virgula debet poni.

V.

V. 1353.

Πόνῳ δὲ δούλες τὴν ξένην καθήεσαν.

De Oreste & Pylade ista accipio, & quidem ut jam in navem ingressi denuo descenderint, ut quoque Iphigeniam cum simulacro acciperent, & navi imponerent, scribo itaque:

Πόνῳ δὲ δούλ' ἐς τὴν ξένην καθήεσαν.

Ut τὸ δούλ' sit pro δούλε in duali numero.

V. 1385.

Τὸ δ' ἐξ ἔρανῶ πέσημα - - -

Ἄγαλμα, νηὸς ἐκ μέσης ἐφθέγγαλο - - -

Τὸ πέσημα, & τὸ ἄγαλμα in accusandi casu sumo, & ea de Oreste dicta sunt, ut ad superius ἔθηκε referantur, simul quoque scribendum τὸ τ' - - - tum reliqua de de Oreste accipienda puto, & scribo: - - - νηὸς δ' ἐκ μέσης - - -

V. 1408.

Ἄλλοι δὲ πλεκίαις ἐξανῆπλον ἀγκύρας.

Omnino scribe: πλεκίαις. Hesych. Πλεκλή, σερὰ, ἢ ἐξ ἱμάτων.

V. 1428.

Ὡς ἐκ θαλάσσης, ἐκ τε γῆς - - -

Scribere malim:

Ὡς ἐκ θαλάσσης τ', ἐκτε γῆς - - -

PHΣ.

PHΣ. v. 600.

Ὅς εἰ διόισαι νύκλα τὴν ἐς αὐριον.

Scribe:

- - - νύκλα τήνδ' ἐς αὐριον.

V. 632.

Χωρεῖ καλόπιας σημανῶν ἤκει στρατῶ.

Rectius scribitur:

Χωρεῖ, καλόπιας σημανῶν ἤκειν στρατῶ.

Indicaturus exploratores exercitus venisse.

V. 789.

Κλύω - - - μυχθισμῶν νεκρῶν.

Malim scribere: - - - μυχθισμὸν νεκρῶν.

V. 817.

Ἦτοι μάραγνά γ', ἢ καραμισῆς μόρος.

Rectius scribitur: Ἦτοι μ. - - - circumflexo accen-
tu in priore ἢ posito.

V. 881.

- - - λεωφόρος πρὸς ἐκλεσπίας.

Cum ἐκλεσπὴ fit id quod divertit, & videtur esse
contrarium λεωφόρῳ, potest scribi:

- - - λεωφόρων πρὸς ἐκλεσπίας.

V. 928.

- - - τρέφειν δὲ σ' ἐ βρολείαν ἐχάραν ;
 Στρυμῶν δίδωσιν. - - -

Omnino vocula præpositionis excidisse putanda est, scribo itaque:

- - - τρέφειν δὲ σ' ἐ βρότειον ἐς ἐχάραν.

Soni ejusdem repetitio in τῷ ἐχάραν sine dubio causa fuit, quod exciderit, unde factum etiam, ut βρότειον in βρολείαν mutaretur.

V. 993.

- - - εἰχόμεν ὀπλοῖς
 Κοσμησάμενοι. - - -

Armis ornati, scribe potius: Κοσμησόμενοι. - - -
armis nos instructuri.

ΤΡΩΑΔ. v. 100.

Ἄνα δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλὴν
 Ἐπάειρε δέρην.

Existimo τὸ ἄνα esse pro ἀνασσα, & τὸ κεφαλὴν tanquam ex Schol. ortum ejici debere, cum sequens δέρην interpretaretur, nam per συνεκδοχὴν δέρην idem valet hic quod κεφαλὴ.

V. 141.

Κεῖρ᾽ ἔξυρηκεῖ πενθήρει
 Κεῖρ᾽ ἐκπορθηθεῖσ' οἰκλήσῃς.

Scribo:

Scribo: πενθήρη Κραῖτ' - - - ut τὸ πενθήρη cum
κραῖτ' jungatur.

V. 315.

Ἐπεὶ σὺ μάτηρ, ἐπὶ δάκρυσι, καὶ
Γόοισι τὸν θανόντα
Πατέρα. - - -

Non recte hæc sic exhibentur & scribuntur, τὸ
ἐπεὶ idem hic valet ac εἶτα & ἔπειτα, deinde, tum,
& post γόοισι pono distinctionem, & scribo:

- - - τὸν θανόντα ᾧ
Πατέρα &c.

V. 442.

- - - ὡς δὴ συνλέμῳ.

Scribe: - - - συνλέμῳ.

V. 477.

Ἄους Τρωῶς, ἐδ' Ἑλληνίς, ἐδὲ Βάρβαρος
Γυνὴ τεκῆσα - - -

Considerari debet, num scribi possit sequenti mo-
do:

Ἄους Τρωῶς ἐκ, ἐδ' Ἑλλην, ἐδὲ Βάρβαρος
Γυνή - - -

Sæpe fane attice sic usurpat nomina, quæ masculi-
na alias sunt, pro suo fœminino, videtur enim ne-
gandi particulam deesse.

V. 166.

᾿Ων γ' ἔτε μέτρον, ἔτ' ἀριθμός ἐσί μοι
κακῶν· κακῶν γάρ ἐις ἀμιλλαν ἔρχεται.

Post versum priorem distingui debet, dein scribe:

κακῶν κακὸν γάρ ἐις ἀμιλλαν ἔρχεται.

Malorum malum enim ad certamen venit. i. e. Semper aliud ex alio malum prioribus malis succedit, & priora superare conatur.

V. 699.

Ἐξ ῥ - - -

Optime videtur legendum ἐκ σϛ. - - -

V. 986.

Ἀυλαῖς Ἀμύκλαις - - -

Puto Pronominis voculam hic excidisse, scribo itaque:

Ἀυλαῖς σ' Ἀμύκλαις - - -

V. 1246.

Χωρεῖτε, θάπει' ἀθλίω τύμβον νεκρῶ.

Dubito de hac lectione, forsan scribendum erit
σκάπει' fodite.

ΒΑΚΧ. v. 3.

Σεμέλη, λοχευθεῖσ' ἀτραπηφόρῳ πυρί.

Forsan

Forſan rectius ſcribitur λοχευθεῖς, ut intelligatur
de Διοκύσω v. 2.

V. 5.

Πάρεμι Δίρκης νάμαλ - - -

*Adsum ad fontes Dirca, πάρεμι hic est, accedo, ve-
nio ad fontes Dirca, sic μέτειμι cum accus. casu
ibid. v. 345.*

Τῆς σῆς ἀνοίας τόνδε τὸν διδάσκαλον
Δίκη μέτειμι. - - - *raenis persequar. ibid. v. 602.*

- - - ἔπεισι

Μέλαθρα - - -

V. 190.

- - - κἀπιχειρήσω καλοῖς.

*Scribe potius καλοῖς, bonis; & paulo supra ἠδέω
pro ἠδέων.*

V. 191.

Ἵουκᾶν ὄχοισιν εἰς ὄρος - - -

*Cum interrogatione sunt ista scribenda, quærit
enim a Tiresia Cadmus, quid faciendum sit, an
vehiculo properandum sit? unde respondet Tiresias:
quod non arte Bacchus honorabitur, si vehiculo veniant
ad illud sacrum.*

V. 202.

- - - εἶδεις ἀνὰ κατὰβάλλει λόγος.

Tom. VI.

P

Scris

Scribo ἀυιὰς, viz. παραδοχάς.

V. 209.

- - - δι' ἀριθμῶν δ' ἐδὲν ἀυξέσθαι θέλει.

Forfan scribi debet:

- - - δι' γὰρ ἐτῶν ἐδὲν - - -

V. 242.

Ἐκεῖνος εἶναι φησι Διόνυσον Θεόν.

Forfan:

- - - Διόνυσος Θεός.

V. 308.

Βάλλονια, καὶ σείονια - - -

Scribe omnino: Πάλλονια - - - ib. v. 782. Πέλλιας
 δ' ὅσοι πάλλασσι. - - -

V. 343.

Ἄου μὴ προσοίσεις - - -

Scribo:

- - - προσοίσης - - -

V. 350.

- - - θυέλλασσι μέθες.

Scribe:

- - - θυέλλασσιν μέθες.

V. 388.

Ὁ δὲ τὰς ἡσυχίας
βίολος, - - -

Scribe: - - τὰς ἡσυχίας B. . . .

V. 404.

Πάφον θ', ἀν - - -
καρπίζου ἀνομβροι.

Malim scribere ἀνομβρον, ut cum πάφον jungatur.

V. 473.

Ἔχει δ' ὄνησιν τοῖσι θύεσιν τινά;

Scribe: - - - τινά;

V. 478.

- - - ἐκ ἐγώ 'τάσσον τόδε.

Scribo: - - - ἐγώ 'τασσον τόδε.

V. 482.

Πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων τὰδ' ὄργια.

Forfan rectius scribitur: Πᾶσ' ἀν. - - . c. πᾶσαι
χώραι βαρβάρων.

V. 491.

Ὡς θρασυὺς ὁ βάνχος, - - -

Qui Bachi sacra celebrat hic dicitur Βάκχος, ut Βάκχαι de sceminis dicitur.

V. 556.

Πόθι Νύσσης ἄρα - - -

Scribo: Νύσσης ἄρα - - - cum simplici α

V. 628.

Ἰέλαι ξίφος - - -

Scribe Ἰέλαι cum tenui.

V. 652.

Κλείειν κελεύω - - -

Hic versus non recte tribuitur Dionyso, sed adhuc Pentheo tribuendus, hinc qui sequitur versus omnino dictus a Dionyso ei debet tribui.

V. 857.

- - - γνώσειαι δὲ τὸν Διὸς
Διόνυσον, ὃς πέφυκεν ἐν τέλει Θεῶς - - -

Rectius erit, si scribatur:

- - - ὡς πέφυκεν ἐν τ. - - -

V. 922.

Ἐνσπονδος ἡμῖν • νῦν δ' ἑράς. - - -

Hæc tribuuntur adhuc Dionyso, sed potius a Pentheo dicta esse debent accipi.

Πένθ.

Πένθ. Ἐνσπονδος ἡμῖν. Διόν. Νῦν ὄρας. . . .

V. 962.

Τοὶ γάρ σ' ἀγῶνες ἀναμένουσιν, ἕς ἐχρῆν.

Rectius puto, si scribatur: . . . ἕς σε χρῆν.

ΚΥΚΛ. v. 197.

Ἔου δῆτ' ἐπεὶτ' ἂν μεγάλα γ' ἢ τροία σένοτα

Scribo:

. . . ἐπεὶ γ' ἂν μεγάλα γ' ἢ τροία σένοι.

Non sane: (viz. fuga me subducam) siquidem magnam Troja potentiam haberet, valde adhuc potens Troja esset, nec esset deleta, si unum vitium fugerem. Et infra v. 219.

Ἡκιστ' ἐπεὶ γ' ἂν . . .

V. 220.

Πηδῶνες ἀπολέσαιτ' ἂν ὑπὸ τῶν σχημάτων.

Inferendam puto pronominis particulam:

. . . ἀπολέσαιτ' ἂν μ' ὑπὸ τ. σ.

V. 668.

. . . ἐκ ἄρ' ἐδεῖς ἠδίκηι.

Pronomen hic sine dubio excidit, supplendum igitur sic:

. . . ἐκ ἄρ' ἐδεῖς σ' ἠδίκηι.

ΕΛΕΝ. V. 300.

. . . τίν' ὑπολείπομαι τύχην;

Scribe:

. . . τίν' ὑπολ. τύχη;

T A N T U M.

De